

TRE DIKTER

av GUILLAUME APOLLINAIRE

HÖST

I dimman går en bonde, kobent och spattig,
allt med sin tröga oxe, i dimman om hösten,
men byn som dimman döljer är skamsen och fattig —

Och rätt som bonden går där upphäver han rösten
allt till en sång om kärlekssvek och kärleksglöd,
om en gyllene ring och om övergivna nätter —

Ack hösten, ack hösten har blivit sommarens död.
I dimman försvinner två grå silhuetter —

VYKORT

(från förra världskrige!)

I tältet skriver jag dig till
när denna sommardag tar slut,
då plötsligen det blommar till:
I blekblå sky slår blixtar ut,
men förrn den visste vad den vill
är sommarkanonaden slut.

HÖSTSJUKA

Sjuka, underbara höst!
Du skall dö när stormen gått i rosensängen,
när snön fallit i
fruktträdgården —

Arma höst,
dö i vithet och rikedom
på snö och mogna frukter.
Djupt i himlen
svävar sparvhöken
över små sjörån med snaggat grönt hår,
som aldrig älska fått —

I avlägsna skogssnår
har hjortarna skriat rätt —

Ditt brus, dina ljud, jag älskar dem alla!
Äpplen som inte plockas, hur tungt de falla!
I skogarna gråter sig vinden till tröst
med alla dessa tårar, med blad för blad, o höst!

Bladen —
de prasslar torrt.
Ett tåg —
det rasslar bort.
Vår levnad —
den är kort.

EFTER FRANSKAN

AV

Gunmar Ekelöf